

Εἶπε
Γέρων...

Παλαιές καὶ Σύγχρονες
Οἰκοδομητικὲς Διηγήσεις
καὶ Διδασκαλίες

■ Φοβερὴ Ἀποκάλυψη

Στὸ ὄρος τοῦ Ὁρους!*

«Νὰ μὲ ἀγαπᾶς καὶ νὰ μὲ φοβᾶσαι!...»

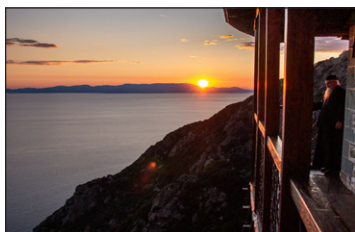
Ὁ Γέρων Γελάσιος ἦταν ἓνας ἄνθρωπος μὲ πλούσιες πνευματικὲς ἐμπειρίες. **Ὁ**λους ἐμᾶς τοὺς νέους μᾶς βοήθησε πολὺ νὰ σταθεροποιηθοῦμε στὴν μοναχικὴ μας ζωὴ καὶ νὰ ἔχουμε τὴν βεβαιότητα τῆς συνεχοῦς παρουσίας τῆς Παναγίας δίπλα μας.

Τὰ δύο τελευταῖα χρόνια, λόγῳ καρδιακῆς ἀνεπαρκείας, ἔμεινε κλεισμένος στὸ κελλάκι. **Τ**οῦ εἶχαμε βάλει ἓναν δέκτην ἤχου καὶ ἔτσι ἄκουγε συνεχῶς ἀπὸ τὸ Καθολικὸ τίς Ἀκολουθίες. **Ἦ**το πολὺ φιλακόλουθος. **Ὁ**λες τίς ἄλλες ὥρες τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύκτας, ἔκανε συνεχῶς προσευχή.

Εἶδε τὴν Παναγία πέντε φορές! Ὁχι στὸν ὕπνο του, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα... **Μ**άλιστα. **Τ**ὸν ἀξίωσε ἡ Παναγία μας. **Τ**ὸν τελευταῖο χρόνο τῆς ζωῆς του εἶδε καὶ τὸν ἅγιον Σίμωνα, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπεκάλυψε διάφορα ποὺ ὁ παππούλης τὰ μετέφερε στὸν Γέροντα.

Εἶναι αὐτὸς ποὺ εἶχε τὴν περισσότερη «θεωρίαν» ἀπ' ὅλους τοὺς Μοναχοὺς ποὺ ἐκοιμήθησαν. **Ἦ**το ταλαιπωρημένος ἀπὸ τὴν ζωὴ. **Κ**αραβοκύρης στὰ νιάτα του, ἐγκατέλειψε τὸ πλοῖο του φορτωμένο στὸν Πειραιᾶ - ὕστερα ἀπὸ ἓνα ὄνειρο - καὶ κίνησε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, δίχως νὰ λογαριάσει τίποτε! **Ἦ**ταν τότε μόλις τριάντα ἐτῶν.

Συχνὰ ἔβλεπε τὸ Ἄκτιστο Φῶς!

Τὸν ἐρωτούσαμε πῶς εἶναι, καὶ ἐκεῖνος ἔκλαιγε καὶ μᾶς ἔλεγε: «**Ἄ**χ, νὰ μπορούσα νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω... **Δ**ὲν ξέρω γράμματα καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω. **Τ**ὸ αἰσθάνομαι σὰν τὶς τουλοῦπες τὸ μαλλί. **Μ**οῦ κάνει καρδιά νὰ πάρω καὶ νὰ δώσω. **Π**άρε καὶ σύ, πάρε καὶ σύ, πάρε καὶ σύ! **Δ**ὲν μπορῶ ἀλλιῶς νὰ σᾶς τὸ περιγράψω. **Μ**όνον ἅμα τὸ ζήσει κανεῖς, τὸ καταλαβαίνει!...».

Κάποια μέρα ποὺ ἤμουν ἐφημέριος, πῆρα ἀντίδωρο μετὰ τὴν ἀπόλυση καὶ τοῦ τὸ πῆγα. **Τ**ὸν βρῆκα νὰ κάθεται στὸν ἐξώστην. **Ἡ** ἡμέρα ἦταν ὡραιότατη. **Ο** Γέροντας καθόταν στὴν πολυθρόνισα του καὶ ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. **Τ**ὸν πλησίασα καὶ τοῦ εἶπα:

– **Ε**ὐλόγησον, παπποῦ!...

Δὲν μοῦ ἀπήντησε. **Χ**αίδεψα τὸ κεφαλάκι του καὶ τὸν ἐρώτησα:

– **Γ**ιατί κλαῖς, Γέροντα;...

– **Δ**ὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τώρα, δὲν μπορῶ. **Π**ερίμενε νὰ συνέλθω.

Τὸν ἄφησα γιὰ λίγο. **Μ**όλις συνῆλθε, μοῦ εἶπε μὲ ἀγωνία:

– **Θ**ὰ πεθάνω, πάτερ Ἀθανάσιε· **Ἀ**κοῦς; **Θ**ὰ πεθάνω...

– **Π**οιός σοῦ εἶπε ὅτι θὰ πεθάνεις;... τὸν ἐρώτησα ἐκπληκτος.

– **Ο** Θεὸς μοῦ τὸ εἶπε!... μοῦ ἀπήντησε καὶ συνέχισε: **Ν**ὰ, ὅπως καθόμουν καὶ ἀγνάντευα τὴν θάλασσα μὲ τοὺς ψαράδες καὶ χαιρόμουν τὰ πουλάκια καὶ τὰ λουλούδια καὶ ἔβλεπα τὸν ἥλιο νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν κορυφή τοῦ Ἄθωνος, εἶπα μέσα μου: «**Θ**εέ μου, τί ὡραῖος κόσμος... **Γ**ιὰ ποιὸν ἔπλασες αὐτὸν τὸν κόσμο;...»! **Ξ**αφνικὰ μοῦ ἦλθε μία φωνὴ ἀπὸ τὸν Ἄθωνα, σὰν ἑκατὸ κεραυνοὶ μαζί: «**Γ**ιὰ σένα, τὸ πλάσμα Μου...»! **Μ**οῦ πῆγε πέντε-πέντε, παιδί μου. **Κ**όντεψε νὰ πάθει ἡ καρδιά μου καὶ νὰ μείνω στὸν τόπο μου.

– **Τ**ί ἔκανες ὕστερα, παπποῦ;...

– **Ε**γώ, ὁ ἀνόητος, ἀντὶ νὰ πάψω καὶ νὰ βουλῶσω τὸ στόμα μου, συνέχισα καὶ ἐρώτησα τὸν Θεόν: «**Τ**ί θέλεις ἀπὸ μένα, τὸ πλάσμα Σου;...». «**Ν**ὰ Μὲ ἀγαπᾶς καὶ νὰ Μὲ φοβᾶσαι...»! **Σ**υνέχισα μὲ ἀναίδεια: «**Π**ῶς θέλεις νὰ Σὲ ἀγαπῶ καὶ πῶς

νὰ Σὲ φοβᾶμαι;...». «**Ν**ὰ Μὲ ἀγαπᾶς ὡς Πατέρα σου καὶ νὰ Μὲ φοβᾶσαι ὡς Πλάστη σου...», ἀπήντησε ἡ φοβερὴ φωνή. **Ἐ**, μετὰ ἀπ' αὐτό, εἶναι νὰ μὴ πεθάνω;

Προσπάθησα νὰ τὸν ἡρεμήσω, λέγοντας:

– **Π**απποῦ, ἡσύχασε. **Ἄ**ν ἦτανε νὰ πεθάνεις, θὰ εἶχε συμβεῖ ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας στιγμήν. **Ἀ**φοῦ ὁ Θεὸς σὲ ἄφησε, θὰ ζήσεις.

Ὅντως, ἔζησε ἄλλα δύο χρόνια. **Δ**ιδαχθήκαμε πάρα πολλὰ ἀπὸ τὴν ὁσιότητά του. **Ἦ**το ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε καταλάβει τὸν σκοπὸ τῆς ζωῆς του. **Μ**ᾶς ἐδίδασκε καὶ μὲ τὴν σιωπὴ του καὶ μὲ τὴν ὁμιλία του καὶ μὲ τὶς ἱστορίες του.

(*) **Μ**ανώλη Μελινοῦ, Ἀγιορεῖτες Εὐλογεῖτε, Σειρά: Πεῖρα Πατέρων 7, Συνομιμία μὲ τὸν Ἱερομόναχον Ἀθανάσιον Σιμωνοπετρίτην, Ὑμνογράφον τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, σελ. 54-56. • **Ἐ**πιμέλ. ἡμετ.